EL CONGRESO DEL PSOE, DESDE DENTRO Y DESDE FUERA.

JORDI SOLE TURA

Hay dos maneras de ver un Congreso de partido: desde dentro y desde fuera. Desde dentro, lo peor de un Congreso es el Congreso en si mismo. Mas de mil participantes y algun centenar de periodistas encerrados en un local durante tres días y tres noches, discutiendo sobre política mundial , sobre el país, sobre el propio partido y sobre sus futuros dirigentes, después de meses y meses de discutir prácticamente sobre lo mismo, acaban convirtiéndose en un colectivo endogámico, pendiente de cada detalle y cada gesto en el seno del propio recinto, arrastrado por el vaivén de rumores y metido en el círculo vicioso de lo que cada uno cuenta o le cuentan. Al final, medio muertos todos de fatiga física y mental se desahogan con los ritos usuales (discursos, himnos) y regresan a sus lugares de origen sin la perspectiva necesaria para darse cuenta cabal de lo que acaban de discutir y decidir. Sólo al cabo de unos días, cuando han hablado con gentes que no han estado en el congreso y han tomado las suficientes distancias, empiezan a valorar sosegadamente los resultado y a captar todo su significado. Así ocurre siempre. Y así ha ocurrido también en el 33 Congreso del PSOE.

Afortunadamente, hay más gente que ve el congreso desde fuera que desde dentro. Y desde fuera lo que mucha gente esperaba de la reunión no era un mensaje de tensión y de enfrentamiento sino otra cosa bien distinta. En momentos de cambio y de incertidumbre personal y colectiva, como los actuales, lo que la mayoría de los ciudadanos y de las ciudadanas espera de las fuerzas políticas -- especialmente de las que gobiernan-- es un mensaje de claridad, de unidad y , sobre todo, de seguridad. Nada es más opuesto a esta aspiración de seguridad que el enfrentamiento interno y la amenaza de división de un partido. Por eso creo que lo que la mayoría de las gentes -- y no sólo los militantes y los votantes -- esperaban del congreso del PSOE era que no se dividiera, que no se rompiera, que diese un mensaje de unidad y de solidez interna. Esto era lo decisivo, sobre todo en un país como el nuestro en el que la mayoría de los partidos políticos surgidos con la democracia se han enfrentado internamente y dividido. Desde este punto de vista -- que es el realmente decisivo --el problema es saber si el congreso del PSOE ha dado o no la respuesta que de él se esperaba.

Como ya dije en una nota precongresual en estas mismas páginas, los principales retos del congreso eran, por un lado, adaptar las mentalidades y las estructuras del partido a la nueva realidad de un mundo en pleno cambio y de una España radicalmente transformada durante estos últimos años , en gran parte por la propia acción del Partido Socialista, y, por otro lado, formar un equipo de dirección sólido que llenase el vacío dejado por la desaparición de hecho del equipo anterior entre el congreso anterior y el de ahora. Resolver estos problemas implicaba un debate y unas opciones sobre ideas, sobre programas y sobre personas. Y, como ocurre siempre en estos casos -- sobre todo cuando hay que formar un nuevo equipo de dirección , que significa prescindir de unas personas y promover a otras -- acaba siendo más complicado ponerse de acuerdo sobre las personas que sobre los programas, sobre todo si las personas se han

agrupado en núcleos diversos,con líderes propios,más o menos reconocidos como tales.Siempre hay un momento , francamente peligroso, en que la discusión sobre las personas en un círculo cerrado, metidos todos,como decía,en un ambiente endogámico,hace perder de vista todo lo demás. Es entonces cuando las cosas se pueden torcer y personalmente he conocido casos bien dramáticos en que efectivamente se torcieron. Lo cierto es que la unidad de un partido nunca es algo adquirido con absoluta certeza.En un partido conviven gentes diversas que se enfrentan con situaciones también diversas.Por eso la unidad se tiene que construir cada día a partir del reconocimiento del pluralismo interno y con un instrumento muy delicado, que es la capacidad de diálogo y de consenso en torno a los grandes objetivos compartidos.

Teniendo en cuenta todo esto, mi impresión es que el 33 Congreso del PSOE terminó bien, dió el mensaje que de él se esperaba y transmitió una imagen no absoluta pero sí suficiente de sensatez, de seriedad y de seguridad.En los momentos posteriores de resaca siempre hay quién cree que se podía haber dado una vuelta de tuerca más en tal sentido o en el otro y es verdad que los nuevos dirigentes no demostrarán el acierto de su elección hasta que se pongan en marcha y actúen. Pero yo que vi el congreso desde dentro y me he esforzado en verlo también desde fuera tengo la sensación de que el socialismo español ha superado bien el trance y ha contribuído a serenar los espíritus en unos momentos en que se acumulan tantos motivos de turbación. Lo demás,el debate sobre si éste o aquél,o los problemas no resueltos en tal o cual organización regional, con ser muy serios, son de hecho secundarios en relación con el mensaje principal que había que dar y que efectivamente se ha dado.

Re Periodico:
Madrid 25. 3. 94
Fax.

ESPECIAL RESPONSABLES

Núm. 323/7 d'Abril de 1994

El fracàs de Jordi Pujol

Relativament esmorteïts entre l'allau informatiu nacional i internacional de les últimes setmanes, un parell de fets d'inqüestionable transcendència econòmica, política i social palesen abastament el fracès de Jordi Pujol en un dels camps d'actuació pels quals han sentit des de sempre un interès particular: l'activitat empresarial. D'una banda tenim la recent suspensió de pagaments de la fins ara potent pelletera Tipel, vinculada històricament a la família de qui va ser secretari general de la Presidència de la Generalitat, Lluís Prenafeta, i controlada més recentment per un grup empresarial amb fortes vinculacions a l'entorn més pròxim del mateix Jordi Pujol, com és la família Sumarroca, i d'altra banda tenim els problemes creixents de Javier de la Rosa, a qui l'actual president de la Generalitat va gosar presentar públicament no fa gaire temps com a ***"model de l'empresariat català"***, mentre ara es descobreix que una part substancial del seu pretès imperi empresarial era edificat als núvols i actualment fa aigües pertot. Aquests dos fets, units a la també desaparició del diari barceloní *"El Observador de la Actualidad"*, vinculat també molt estretament a Lluís Prenafeta i altres personalitats convergents destacades, després d'una experiència empresarial desastrosa i caòtica, i més enllà encara a l'escàndol protagonitzat per la financera BFP en la qual tenia un paper protagonista Jordi Planasdemunt, antic conseller d'Economia i Finances, depenent de la Generalitat, il.lustren abastament sobre el fracàs personal i polític de Jordi Pujol en el camp de l'actuació empresarial, en el qual ell mateix va protagonitzar i liderar una experiència no precisament gens triomfal al capdavant de la Banca Catalana i tot el seu complexe i enrevés teixit empresarial, que tants i tants milers de milions de pessetes va acabar costant a tots els ciutadans del nostre país.

Aquests són fets incontrovertibles. Ningú ens pot acusar de carregar les tintes en constatar els fracassos espectaculars i reiterats de l'entorn econòmicament i políticament més pròxim a Jordi Pujol en el camp de l'actuació empresarial. I és que des d'un llenguatge pretesament liberal es practica una actuació intervencionista, depenent sempre dels cabals públics com a recurs fàcil en els moments de crisi. Basi recordar ara els avals concedits per la Generalitat a través de la CARIC a gran nombre d'empreses catalanes, pràcticament totes elles amb vinculacions directes o indirectes amb personatges molt pròxims políticament a Jordi Pujol, i observar l'elevat percentatge de fallides que es van produir i que les finances de la Generalitat es van veure obligades a assumir precisament com a conseqüència de la concessió dels esmentats avals.

Probablement un dels casos més espectaculars que il.lustren aquest fracàs reiterat de Jordi Pujol en el camp de l'activitat empresaral és el de Javier de la Rosa, un home d'escassíssimes conviccions nacionalistes i democràtiques al qual l'actual president de la Generalitat va "descobrir" com a possible salvador del Parc Bush de Vila-seca i Salou, un dels reptes empresarials que pujol ha volgut plantejar-se com a gran obra de futur. Des de l'origen ha estat un projecte molt mal plantejat, amb problemes de tota mena, i no ha estat fins ara, que De la Rosa n'ha estat foragitat dràsticament per exigències dels nous i solvents socis de Tibigardens, que el projecte ha començat a tirar endavant amb possibilitats reals d'èxit. Tot i que aquestes possibilitats, tot sigui dit de passada, erren de mig a mig els qui, com Miquel Roca i altres prohoms convergents, gosen afirmar disbarats segons els quals Tibigardens, el parc de Vila-seca i Salou, pot ser més important per a Catalunya que els Jocs Olímpics de Barcelona de 1992. I és que justament és aquí on es demostra el fracàs i la frustració de Jordi Pujol en particular i de CiU en particular. El gran èxit dels Jocs Olímpics de Barcelona —un èxit fonamentalment esportiu, sens dubte, però també i molt especialment un espectacular èxit empresarial, econòmic, cultural, social i d'una transcendència històrica per a Barcelona, per a Catalunya i per a Espanya— és quelcom que els cou i els courà sempre, perquè demostra amb contundència la seva incompetència empresarial, els seus errors en aquest camp d'activitat. A diferència dels fracassos protagonitzats en el terreny empresarial per Jordi Pujol i el seu entorn políticament i personalment més pròxim —i sense oblidar episodis tan obscurs com el famós "cas Casinos" o bé les tèrboles concessions d'emissores de ràdio, ni la crònica manca de transparència en la gestió de les finances de les més importants empreses públiques depenents de la Generalitat, començant per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) i les seves empreses filials, Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio— i l'experiència dels Jocs Olímpics de Barcelona, liderada pel socialista Pasqual maragall amb mà ferma i rigorosa, va ser un èxit esclatant, reconegut internacionalment i amb uns resultats esplèndids en la creació de tot un seguit d'infrastructures, tant esportives com viàries i de telecomunicacions, entre d'altres, i amb una projecció universal de la imatge de Barcelona, Catalunya i Espanya que difícilment s'hauria pogut assolir per mitjans diferents que els emprats.

El fracàs de Jordi Pujol en el món empresarial, finalment, és un reflex fidel de les seves mancances polítiques com a gestor dels importants cabals que el Govern de la Generalitat administra actualment. Amb uns pressupostos d'un pes quantitatiu francament considerable, els successius governs presidits per Jordi Pujol han desaprofitat l'oportunitat de liderar el rellançament econòmic i social de Catalunya. I això, a més, s'ha fet amb unes pràctiques polítiques clientelars i obscurantistes, defugint al màxim el control parlamentari mitjançant l'abús sistemàtic de la majoria absoluta de què CiU diposa al Parlament de Catalunya, teixint l'entramat complicadíssim de descobrir que intenta ocultar a l'opinió pública catalana els fracassos emperesarials i de gestió de Jordi Pujol, un dirigent polític que ha fracassat sempre que ha tingut activitats empresarials i fracassa també com a president de la Generalitat.

El dissabte 16 d'abril, a la Fundació Rafael Campalans

"Un nou feminisme pel segle XXI": "L'Europa de les ciutadanes"

El propvinent dissabte dia 16 d'abril al matí, en el context del seminari *"Un nou feminisme pel segle XXI"* que organitza la Fundació Rafael Campalans, tindrà lloc la quarta sessió dedicada a *"L'Europa de les ciutadanes"*. La sessió s'obrirà a les deu del matí amb una breu intervenció a càrrec de Maria Dolors Renau i posteriorment hi intervindran l'arquitecta i urbanista Antònia Coffey, que parlarà sobre les dones i la planificació de les ciutats. Posteriorment al debat d'aquesta primera intervenció parlarà Pilar Folguera, vice-rectora de relacions internacional i institucionals de la Universitat Autònoma de Madrid, sobre *"Ciutats europees. Ciutats per dones?"*. També hi haurà el corresponent debat, i després d'un breu descans, la sessió es tancarà amb una taula rodona sobre les perspectives laborals de les dones europees.

Josep Montilla: "Ja no hi ha excuses possibles per no abordar el gir local"

El secretari d'Organització del PSC, Josep Montilla, ha declarat que ***"ja no hi ha excuses possibles i que, un cop constatat que el procés de consolidació autonòmica és una realitat, ha sonat l'hora dels municipis"***, afegint que ***"es donen les condicions per a dotar les corporacions locals d'un marc financer i competencial adequat"***. Montilla ha destacat que el document que recentment el Govern socialista ha lliurat a les forces polítiques i als representants de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP), que per primera vegada planteja la necessitat de tractar globalment els afers referents a la situació econòmica dels ajuntaments i a la delegació de competències i serveis de les comunitats autònomes als ens locals, ***"és un bon punt de partida en la línia d'assolir un pacte d'Estat"***, afegint que les modificacions legislatives haurien de contemplar el reconeixement com a competències locals d'alguns serveis que venen prestant des de fa temps els ajuntaments tot i sense disposar-ne la titularitat. Per a Josep Montilla, es tractaria simplement de ***"reconèixer una situació de fet"***, posant com exemples la formació ocupacional, alguns serveis educatius, competències en matèria d'esport o de serveis socials. L'objectiu de la reforma, que es podria dur a teme sense grans canvis normatius, seria, en opinió de Josep Montilla, ***"tractar d'acostar aquests serveis als ciutadans"***.

Josep Maria Sala demana a Jordi Pujol que rectifiqui els seus elogis a Javier de la Rosa com a model de l'empresariat català

El secretari nacional i membre del Comitè d'Acció Política del nostre partit, Josep Maria Sala, ha declarat que espera que el president de la Generalitat, Jordi Pujol, rectifiqui les seves manifestacions sobre Javier de la Rosa, en les quals el qualificava com a model de l'empresariat català. Concretament, Sala ha demanat ***"una rectificació pública del president de la Generalitat sobre les seves afirmacions altisonants que Javier de la Rosa és un empresari model, perquè sens dubte eren poc meditades"***. Sala ha afegit que ***"el projecte de Tibigardens és important per a Catalunya"***, tot i que considerà que ***"les declaracions de Miquel Roca en el sentit que és més important que els Jocs Olímpics de Barcelona són força desafortunades"***. Josep Maria Sala ha dit també que ***"tota l'actuació del Govern de la Generalitat a Tibigardens ha estat fins ara ineficaç, un model d'improvisació i de manca de rigor. Tibigardens era un projecte pràcticament en crisi. Sembla que s'està produint ara una rectificació i que estan entrant-hi empresaris i institucions financeres serioses. També l'Administració Central està disposada a col.laborar-hi al màxim per a tirar-ho endavant i fent-ho bé"***.

En les mateixes declaracions, Josep Maria Sala ha fet esment del ball de candidats convergents a l'alcaldia de Barcelona, per a la qual han sonat ja successivament els noms d'Artur Mas, Josep Maria Cullell, Macià Alavedra i Miquel Roca. ***"No tenen candidatures clares*** —ha dit Sala—, ***si precandidatures que no sé si signifiquen presacrificis, com mostren aquelles referències a ser candidats "si el partit m'ho demana" o "estic a disposició del partit". Fan referència a la candidatura de l'Ajuntament de Barcelona com una derrota previsible"***. Josep Maria Sala ha acabat dient que comprén que ***"els convergents presentin les seves candidatures a l'alcaldia de Barcelona amb una moral de derrota"***.

Iniciativa del Govern socialista per reforçar els ajuntaments

El Govern socialista presidit per Felipe González ha elaborat un projecte de pacte local que significaria traspassar als ajuntaments competències per valor aproximat d'un bilió de pessetes, la qual cosa reduïria significativament les distàncies existents actualment en el repartiment de la despesa pública que separen ara els municipis espanyols de les administracions centrals i autonòmiques.

Aquesta iniciativa s'ha produït després de diversos contactes del Ministeri d'Administracions Públiques, el titular del qual és Jerónimo Saavedra, amb la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP) i algunes converses preliminars amb les forces polítiques parlamentàries. El propòsit principal d'aquest pacte local és donar un impuls a la gestió dels ajuntaments, en paral.lel a la negociació sobre el seu finançament futur. El projecte, presentat recentment pel secretari d'Estat per a les Administracions Territorials, Francisco Peña, s'ha d'articular sobre un doble pacte: d'una banda, entre les forces polítiques, i de l'altra les forces polítiques, i de l'altra les comunitats autònomes, ja que en gran part de la descentralització de competències que es vol aconseguir a favor dels municipis ha de comptar amb voluntat política dels governs autonòmics.

El document proposa traspassar als municipis la gestió, que no la titularitat competencial, de les polítiques relatives als esports, serveis socials, atenció a la joventut i als problemes específics de la dona, així com determinades parcel.les de l'ensenyament, la promoció de l'ocupació i l'urbanisme. Aquest capítol és un dels més espinosos. El Document ministerial, ha estat concebut com una proposta per iniciar el diàleg amb els interlocutors ja esmentats, preveu que els municipis podrien tenir més competències en relació amb les declaracions d'urgència en els expedients d'expropiació o en la regulació i sanció d'activitats molestes, insalubres i perilloses, per exemple.

El text, enviat darrerament a la FEMP i als partits polítics amb representació a les Corts Generals, s'anomena "Marc sobre el pacte local" i vol donar un pas més en l'avenç de la descentralització territorial, a la vegada que fa una anàlisi tècnica dels continguts que pot tenir el futur pacte. No inclou referències al finançament perquè aquesta qüestió s'estudia actualment al Ministeri d'Economia i Hisenda.

El secretari d'Estat per a les Administracions Territorials ha deixat clar que en cap cas el pacte suposarà un increment de la despesa pública, ja que la cessió d'una competència sempre anirà acompanyada del seu necessari finançament, de manera que els diners gastats serien els mateixos que ara, l'única cosa que canviaria seria l'administració pública que els gastés, que seria la municipal. L'operació és complexa, ja que la capacitat de gestió dels ens locals no és la mateixa per a tots i varia en funció de la seva població, els seus recursos i altres circumstàncies. En conseqüència, es considera que el pacte local hauria de tenir una aplicació diversificada d'acord amb les possibilitats reals dels diversos tipus de municipis existents.

Durant tot aquest mes d'abril, el Ministeri d'Administracions Públiques espera rebre les observacions i els suggeriments a aquest document que li vulguin formular tant els partits polítics com els municipis. La FEMP per la seva banda, ja ha anunciat que el seu president, el socialista Francisco Vázquez, alcalde de la Corunya, es reunirà pròximament amb els responsables ministerials per tal d'avançar en el disseny d'aquest tan necessari com esperat pacte local, amb el qual es donarà un gran pas endavant vers el "gir local" que d'una manera molt especial els socialistes catalans hem reclamat de fa temps.

La majoria d'espanyols creu que el país millorarà pròximament

Una enquesta recentment realitzada pel Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) sobre les expectatives de futur dels ciutadans espanyols desmenteix amb rotunditat la suposició d'una societat espanyola crispada i deprimida, atès que la majoria dels enquestats manifesta un bon nivell de satisfacció individual i de confiança en el futur. L'enquesta, titulada *"Les expectatives dels espanyols en el mitjà i llarg termini"*, demostra que la majoria està satisfeta dels aspectes més importants de la vida, tant en el terreny laboral com en el familiar i social, i manté bones expectatives sobre el seu futur. Aquest alt grau de satisfacció individual contrasta, no obstant, amb un elevat nivell de preocupació per la situació de la societat espanyola en afers com l'atur, corrupció, terrorisme, droga, sanitat i pensions. Més de la meitat dels enquestats es queixa del seu sou, però més del 50% diu estar satisfet amb la seva capacitat de consum i nivell de vida.

Bona part dels enquestats es manifesten "més aviat satisfets" amb el seu treball (el 70%) i situació laboral (58,3%), relacions familiars (91,5%) i amistoses (92,1%), i la seva disponibilitat i gaudir de temps lliure (79,9%).

El percentatge d'insatisfets amb els seus ingressos és del 58,5%, front a un 39,3% que es manifesta satisfet. El 62,1% considera satisfactori el seu nivell de vida i capacitat de consum, i el 78,6% va estimar favorablement el seu estil de vida en general.

L'interès per les qüestions internacionals és francament baix. Pràcticament la tercera part dels enquestats reconeix que la situació internacional li preocupa poc (24,1%) o no gens (5,4%). El 43,7% respon que té força interès per les qüestions de l'estranger i només el 23,5% assegura tenir-hi molt interès. Aquests percentatges es poden extrapolar a la preocupació per la situació dels immigrants estrangers. Les aspiracions nacionalistes en algunes comunitats autònomes són considerades molt preocupants pel 20,2%, bastant pe al 31,5% i poc per al 40,8%.

El ciutadà espanyol mostra força confiança en què el panorama general del país millori, o no empitjori, d'ara a cinc anys endavant. Quasi la meitat opina que hi haurà un avanç positiu en la sanitat, l'atur, l'economia i la lluita antiterrorista. Quan als objectius que cal perseguir els anys pròxims, el 77% dels enquestats fa referència a l'atur, i sols el 12,6% a la millora de la competitivitat econòmica. Respecte al concepte que els espanyols tenen d'ells mateixos, s'ha extès l'opinió que s'han tornat més individualistes i consumistes, menys religiosos, més exigents dels seus drets, i igualment honrats, complidors de les lleis, feliços i lliures que cinc anys enrera. La majoria creu que la societat espanyola és força o molt tolerant respecte a les relacions prematrimonials, el divorci i el consum d'alcohol i tabac.

Hisenda va descobrir l'any passat 403.668 milions de pessetes de deute, un 13% més que l'any anterior

Hisenda planteja llançar aquesta setmana una campanya publicitària contra el frau fiscal i, per començar, l'Agència Tributària ha començat donant a conèixer la part d'aquest frau que els seus 26.000 empleats van aconseguir descobrir al llarg de tot l'any proppassat. Als 71.758 contribuents inspeccionats l'any 1993, gairebé un 22% més que l'any anterior, se'ls va descobrir un deute no declarat de 403.668 milions de pessetes, una xifra que supera en un 13,2% la destapada en els dotze mesos anteriors. El deute tributari descobert és ben heterogeni, tant en el seu origent com en l'esforç per a treure-la a la llum realitzat per l'Agència Tributària, organisme que va substituir la Secretaria General d'Hisenda i l'Administració Territorial de la Hisenda Pública el mes de gener de 1992. Així com els controls massius a base de creuaments informàtics de les declaracions de l'Impost de la Renda de les Persones Físiques (IRPF) van permetre emetre l'any proppasat un total de 472.663 liquidacions paral.leles per un import de 22.812 milions de pessetes, un 92,29% més que l'any 1992. L'Oficina Nacional d'Inspecció, una unitat de l'Agència Tributària que té adscrits els contribuents més rellevants, tan sols necessità inspeccionar en profunditat 244 ciutadans per tal d'instruir actes per 94.127 milions de pessetes, amb un increment del 2,8% respecte a l'any anterior. Molt per sota d'aquestes xifres queden el deute descobert en Impost sobre el Valor Afegit (IVA) i en Impost de Societats, ambdues sumades. En el primer es van descobrir 37.768 milions de pessetes no declarats i en el segon, 15.406 milions. De totes les seves actuacions fetes al llarg de tot 1993, els responsables de l'Agència Tributària van decidir enviar als tribunals 197 expedients en els quals existien indicis de delicte. Aquests casos, un 7% més que l'any 1992, van assolir plegats una xifra de 7.593 milions de pessetes.

L'Estat pagarà la quota patronal dels parats majors de 45 anys que siguin contractats per les petites i mitjanes empreses

Dintre de poc la reforma laboral tindrà algunes mesures addicionals orientades també a superar l'actual crisi econòmica i fonamentalment a reduir el nombre de persones sense feina. En aquest cas no es tracta de major flexibilitat, sinó de normes per a protegir els col.lectius amb dificultats especials per a la seva reinserció en el mercat de treball. La primera d'aquestes mesures addicionals de la reforma laboral, que el Ministeri de Treball ja té pràcticament enllestida, està adreçada de manera específica als majors de 45 anys d'edat i aturats de llarga durada. Es tracta que l'Estat assumeixi el pagament de les seves quotes patronalss a la Seguretat Social quan siguin contractats per empreses de menys de 25 treballadors —és a dir, petites i mitjanes empreses— o autònoms. L'altra norma hom la preveu per a dintre d'uns mesos i consisteix en la reforma en profunditat de l'Institut Nacional d'Ocupació (INEM) per tal de centrar fonamentalment la seva activitat en la col.locació d'aturats de llarga durada, joves i dones.

Fins al febrer, el dèficit comercial espanyol es va reduir un 27,1%

El dèficit comercial espanyol es va reduir en els dos primers mesos d'enguany un 27,1% respecte del mateix període de l'any 1993, després de registrar el proppassat mes de febrer una nova caiguda del 3,2%. La balança comercial espanyola va tenir el proppassat mes de febrer un saldo negatiu de 136.100 milions de pessetes.

Espanya rebrà enguany 60 milions de turistes

Aquest any serà el millor exercici de tota la història turística espanyola, ja que s'espera l'arribada de 60 milions de turistes i que els ingressos augmentin un 15%, fins a situar-se prop dels 3 bilions de pessetes. Les reserves pels touroperadors estrangers a Espanya superen en un 70% les de les mateixes dates de l'any 1993. Bona part d'aquest increment espectacular es pot considerar fins a cert punt conjuntural, produït per les tres últimes devaluacions de la pesseta i pels conflictes armats o latents existents tant a l'antiga Iugoslàvia com a diversos països que tradicionalment representaven una forta competència turística, com ara Egipte, Turquia i en menor mesura també Argèlia. Amb tot, els experts no consideren que aquests factors siguin del tot determinants a l'hora d'explicar la molt major afluència de turistes al nostre país. Així, per exemple, el Secretari General de Turisme, Fernando Panizo, ha dit que ***"aquest cert clima d'inseguretat en alguns destins afavorirà el nostre fluxe turístic, però no d'una manera molt important; hi ha altres raons, a més de la devaluació de la pesseta i dels problemes internacionals per explicar el bon any turístic que esperem, com ara les fortes inversions fetes en infrastructures al voltant de les costes i la millora substancial de l'oferta hotelera espanyola"***.

La balança espanyola per compte corrent va assolir un superàvit de 3.400 milions

La balança per compte corrent espanyola va registrat el proppassat mes de gener un superàvit de 3.400 milions de pessetes, front al dèficit de 99.100 milions del mateix mes de l'any anterior, segons les dades fetes públiques pel Banc d'Espanya. La balança de pagaments —que reflecteix tant els ingressos com els pagaments per intercanvis comercials, serveis, rendes i transferències exteriors— va assolir aquest saldo positiu com a conseqüència d'ingressos totals per valor d'1,363 bilions de pessetes i uns pagaments d'1,360 bilions. Aquest resultat de gener es va aconseguir tant pel descens del dèficit comercial tant pel notable increment del saldo net per turisme. La balança comercial va acabar el primer mes d'enguany amb un dèficit de 53.900 milions de pessetes, front als 133.200 milions del mateix mes de l'any 1993. El superàvit de serveis va augmentar molt, en passar els 83.000 milions de gener de 1993 als 135.300 milions de pessetes del mateix mes d'enguany. La millora va ser conseqüència del fort increment dels ingressos nets per turisme, que van assolir els 196.000 milions de pessetes, un 49% més que el mes de gener de 1993. El saldo net per rendes, que va suposar un dèficit de 139.800 milions de pessetes, va sofrir un deteriorament respecte als 108.200 milions de pessetes d'un any abans, mentre que el superàvit per transferències es va mantenir pràcticament inalterat: 61.700 milions de pessetes. La balança de capital es va saldar amb unes moderades entrades netes de 124.00 milions de pessetes, front als 461.200 milions del mateix període de 1993. Segons el Banc d'Espanya, aquestes entrades netes van ser conseqüència, una vegada més, dels ingressos per inversions estrangeres, que van estar compensades, només parcialment, per les sortides de préstecs i dipòsits a l'exterior. Les reserves centrals de divises eren a 31 de gener d'enguany de 45.132 milions de dòlars.

El MOPTMA modifica el Pla Hidrològic Nacional per duplicar l'estalvi d'aigua

El nou projecte del Pla Hidrològic Nacional (PHN) duplicarà les previsions inicials d'estalvi d'aigua a Espanya, segons ha anunciat el titular del Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient (MOPTMA) el ministre Josep Borrell, ja que ***"s'han construït vint-i-quatre escenaris de possible evolució de la demanda i s'ha deduït que el creixement serà menor del que havia estat previst inicialment"***. El PHN reduirà els pressupostos i obres a terminis més breus i prioritaris de cinc anys, mentre que l'avantprojecte estava pensat per a un global fins l'any 2010 es mantindrà la possibilitat dels transvassaments. El PHN, l'avantprojecte del qual ha estat revisat pel Govern socialista presidit per Felipe González i pel Consell Nacional de l'Aigua, podria estar definitivament enllestit per a la seva tramesa a les Corts Generals de l'estiu d'enguany.

La reforma laboral supera el tràmit parlamentari per 301 vots contra 20

El Congrés dels Diputats va aprovat pràcticament sense modificacions substancials i amb una majoria superior al 90% dels diputats, el projecte de llei de reforma de l'Estatut dels Treballadors. Amb aquesta llei, que ara ha iniciat el seu tràmit al Senat, les relacions laborals al si de l'empresa es regularan fonamentalment a través de la negociació col.lectiva, en comptes de fer-ho per llei, com ha succeït fins ara. Amb aquesta reforma fonamentalment es faciliten i abarateixen els acomiadaments col.lectius, i s'obre la possibilitat que empresaris i treballadors puguin flexibilitzar els horaris laborals, la composició interna dels salaris, la mobilitat geogràfica i funcional i la derogació de les antigues ordenances laborals. En definitiva, es tracta que les empreses puguin adaptar les seves plantilles més fàcilment als canvis de cicle econòmic i permetre que es puguin adaptar adequadament als canvis tecnològics. La reforma va ser aprovada fonamentalment amb els vosts del PSOE, PP, PNB i CiU, i hi van votar en contra IU-IC, CC i ERC. D'aquesta manera, la major part dels articles de la reforma van contar amb el suport de 301 vots i sols es van manifestar 20 vots en contra.

El Síndic de Greuges considera nul.la la norma que permet retenir tota la paga a alguns vells internats

El decret del Consell Executiu de la Generalitat que permet a les residències de vells quedar-se amb la paga completa d'alguns interns ***"és nul.la de ple dret a causa d'un defecte de forma en la seva tramitació"***, segons un dictament del Síndic de Greuges, Anton Cañellas. Tot i amb això, el titular del Departament de Benestar Social de la Generalitat, el polèmic conseller Antoni Comas, el departament del qual va redactar l'esmentat decret, recordà que el dictamen del Síndic de Greuges no és vinculant i va defensar la vigència i validesa del decret, bo i assegurant que disposa d'informes jurídics que avalen el decret.

La controvertida norma del Departament de Benestar Social va ser dictada l'estiu proppassat i posteriorment refrendada pel Parlament de Catalunya amb els únics vosts de la majoria convergent. Tots els grups de l'oposició van abonar aleshores, sense èxit, una moció del Grup Socialista que sol.licitava la derogació del decret. No obstant, les crítiques formulades llavors van induir a Benestar Social a dictar una ordre que rectificava en la pràctica l'esmentat decret que facultava a les residències perquè sense atenir-se a cap altre criteri que el de la mateixa direcció, puguessin suspendre el dret dels vells internats a quedar-se amb el 25% de la seva pensió per a despeses personals. L'ordre posterior, no obstant, restringia dràsticament els casos en què les residències poden quedar-se amb la totalitat de la paga dels interns.

El Síndic de Greuges exposa en el seu informe que l'esmentat decret no va passar per la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat, òrgan consultiu els dictàmens del qual sobre els reglaments d'execució de les lleis tenen caràcter preceptiu. Atès que en aquest cas es va ometre el dictamen de la comissió, el Síndic de Greuges considera que ***"el decret és nul de ple dret"*** i que aquesta circumstància no s'atenua amb l'ordre que acota el decret, advertint, a més, que l'aplicació d'aquesta norma pot ser impugnada judicialment per eventuals afectats.

El PSC demana a CiU la reforma consensuada dels consells comarcals

El Comitè d'Acció Política i l'Executiva del PSC del PSC van acordar recentment iniciar pròximament converses amb CiU amb la finalitat de consensuar la reforma dels consells comarcals. El PSC considera que aquestes institucions s'han convertit massa vegades en ***"autèntics òrgans polítics sobre el territori que, davant la manca de recursos econòmics, es veuen incapaços de fer tasques de gestió"***. Per aquesta raó el Grup Socialista al Parlament de Catalunya presentarà una proposició de llei de reforma de la normativa que actualment regeix el funcionament dels consells comarcals. La portaveu del PSC, la diputada autonòmica Rosa Martí, ha explicat que l'interès dels socialistes catalans per discutir amb CiU aquesta modificació d'una de les lleis d'ordenació territoria les deu en gran part a la constatació que molt consellers comarcals convergents es mostren descontents amb la xarxa actual d'aquests organismes. La proposició de llei socialista inclourà la modificació del sistema d'elecció dels consellers comarcals amb la intenció que sigui més representativa, fent a més que la relació dels consells comarcals passi sempre pels ajuntaments com a institucions més pròximes als ciutadans.

El Síndic de Greuges amonesta el Departament de Sanitat de la Generalitat

El Síndic de Greuges, Anton Cañellas, apremia el Consell Executiu de la Generalitat, en el seu informe anual presentat al Parlament de Catalunya perquè el Departament de Sanitat continuï i conclogui la promesa reforma de l'assistència primària catalana. Aquesta reforma ha de quedar acabada l'any 1996, segons preveu la Llei d'Ordenació Sanitària de la Generalitat, però de fet està pràcticament paralitzada des de l'any 1992 i sols beneficia un 44,8% de la població catalana.

El PSC proposa invertir 154.000 milions de pessetes en 10 anys a les comarques de l'Ebre per a frenar-ne la regressió

Contra regressió, inversió. Convençut plenament que aquesta és la gran solució als problemes de les comarques de l'Ebre, que figuren entre les més estancades de Catalunya, el PSC ha elaborat un pla de desenvolupament que proposa invertir 154.100 milions de pessetes en deu anys al Baix Ebre, Montsià, Ribera d'Ebre i Terra Alta. Amb aquest projecte es vol aturar el procés de regressió fins ara imparable que pateixen les comarques de l'Ebre. Si el Govern de la Generalitat acceptés dirigir a aquestes comarques 77.000 milions de pessetes, hi ha el compromís per part del Govern socialista d'aportar-hi 70.000 milions, mentre que els 6.000 restants haurien d'anar a càrrec de les administracions locals afectades. Les línie generals del pla es sintetitzen fonamentalment en quatre punts: creació d'una marca turística i de productes agraris anomenada "Terres de l'Ebre"; conversió d'aquesta zona en centre del triangle Saragossa-València-Barcelona oferint incentius per a la localització industrial i l'oferta turística; establiment d'un centr d'ensenyament superior que imparteixi ensenyament especialitzat en matèries mediambientals, i implantació, dintre del ja existent Institut de les Terres de l'Ebre, d'una gerència per a la promoció agrària, un centre d'iniciatives locals per a crear ocupació i un consorci de turisme. El pla concreta seixanta mesures per a dur a la pràctica aquests objectius. Entre les actuacions proposades per a convertir les comarques de l'Ebre en el centre del triangle format per a Saragossa, València i Barcelona destaquen la de desdoblar la carretera N-340; la construcció de l'estesa de la segona via fèrria als trams del trajecte València-Barcelona que n'estan mancats, i la creació d'una estació de rodalies a la futura línia ferroviària d'alta velocitat d'ample europeu, amb estació situada a l'Aldea-Amposta.

El MOPTMA inverteix 11.437 milions de pessetes a les costes catalanes

El Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient (MOPTMA), el titular del qual és el socialista català Josep Borrell, invertirà enguany 11.437 milions de pessetes en la millora, ampliació i regeneració de les platges de Catalunya. Un dels projectes més importants, amb un pressupost de 1.600 milions de pessetes, és la regeneració de la platja de Sitges i el seu passeig Marítim, així com el passeig Marítim de la platja de la Barceloneta, a la ciutat de Barcelona, amb un pressupost de 1.132 milions de pessetes.

Acord de tots els partits menys el PP per a l'impuls democràtic

Amb la seva tossuderia característica, el PP s'ha quedat un cop més sol. Tots els partits polítics amb representació a les Corts Generals, menys el PP, han arribat a un acord de principi per a l'elecció del Defensor del Poble després de la Setmana Santa. Aquest acord va més enllà i afecta el conjunt de l'"impuls democràtic", amb la cobertura de totes les vacants dels càrrecs institucionals d'elecció a càrrec de les Corts Generals, tot i que això pugui obligar a modificar els percentatges mínims de vots necessaris per a la cobertura de les esmentades vacants.

L'aïllament del PP es deu bàsicament a la seva postura tancada en aquest tema, derivada d'una oposició sistemàtica a tots els intents del Govern i del Grup Socialista per desbloquejar aquestes qüestions pendents i fer realitat el tan necessari "impuls democràtic". Una vegada més, el PP avantposa els seus interessos partidistes més mesquins als interessos generals, i això el deixa en solitari davant tots els altres grups polítics amb representació parlamentària.

La UE preveu un creixement econòmic del 3% l'any 1996

El creixement econòmic en la Unió Euroea (UE) assolirà el 3% l'any 1996 però la desocupació no començarà a caure fins a l'any següent, segons una anàlisi feta per la Comissió Europea. L'informe econòmic de la UE per enguany destaca que la taxa d'atur arribarà dissortadament al nivell rècord de l'11,25% a l'any 1995. La Comissió Europea assenyala que ***"si les tendències econòmiques a 1994 i 1995 es desenvolupen com es contempla a l'escenari central de les previsions de la Comissió, hi haurà una bona probabilitat que la taxa de creixement econòmic assoleixi el 3% l'any 1996 i que la desocupació comeni a caure"***. A l'estudi s'afegeix que es manté la previsió del novembre propassat d'un creixement del producte interior brut (PIB) dels dotze estats membres de la UE del 2,1% per a 1995 i de l'1,3% per enguany, després del retrocés del 0,3% registrat l'any 1993.

Fraga recorre al Tribunal Constitucional contra la cessió del 15% de l'IRPF a les Comunitats Autònomes

El president de la Xunta de Galícia, Manuel Fraga Iribarne, ha anunciat la seva intenció de portar al Tribunal Constitucional la seva personal batalla política contra el traspàs del 15% de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (IRPF) a les comunitats Autònomes. L'antic ministre de Franco, fundador del PP i actual president de la Xunta gallega ha anunciat la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat contra els dos articles de la llei de Pressupostos Generals de l'Estat per a 1994 que cedeixen a les administracions autonòmiques la recaptació d'una part d'aquest impost argumentant que això trenca la solidaritat entre comunitats autònomes. Tant el Govern com la majoria dels partits polítics catalans, amb l'única i simptomàtica excepció del PP, han criticat amb duresa aquesta iniciativa de Fraga Iribarne.

Com a preludi del debat sobre la llei de serveis socials

Dura confrontació entre el conseller Comas i tota l'oposició

Va ser com un avançament del que posteriorment ha estat el debat parlamentari sobre el projecte de llei que el Consell Executiu de la Generalitat ha presentat amb la intenció de regulr, controlar i dominar el sistema català de serveis socials. Al Parlament de Catalunya, parlant en nom del Grup Socialista, el seu vice-president, l'alcalde de Girona i president de la Federació de Municipis de Catalunya (FMC), Joaquim Nadal, va demanar públicament al president de la Generalitat, Jordi Pujol, que amonesti el conseller Antoni Comas, titular del Departament de Benestar Social, per ser poc respectuós amb el món municipal. Tant el PSC com els altres tres grups parlamentaris de l'oposició —ERC, IC i PP— han presentat esmenes a la totalitat al projecte de llei i s'han adreçat a Jordi Pujol sol.licitant-li la retirada de l'esmentat projecte i la presentació d'un altre, tot i que el mateix conseller Comas ha dit que es manté el mateix projecte amb petites modificacions per atendre el dictamen del Consell Consultiu sobre la seva constitucionalitat.

Tota l'oposició considera que el Departament de Benestar Social de la Generalitat no ha buscat el consens en la tramitació d'aquest projecte de llei i que el seu contingut és eminentment antimunicipalista. El debat del projecte de llei, tot just iniciat a l'hora de redactar aquestes tres línies, fa preveure un elevat clima de tensió al Parlament de Catalunya.

El camp català va rebre l'any 1993 20.150 milions de pessetes de la UE

L'any 1993 el camp català va rebre 20.150 milions de pessetes procedents de les ajudes de la Unió Europea (UE). La major part d'aquests fons, uns 12.000 milions de pessetes, procedeixen del Feoga Garantia i han estat destinats a sostenir el preu dels productes agrícoles i ramaders. Uns altres 5.000 milions de pessetes procedeixen del Feoga Orientació, que els dedica principalment als ajuts complementaris de les rendes del agricultors; 650 milions venen del Fons Europeu de Desenvolupament Rural i el Fons Social Europeu, que els destina al desenvolupament rural i a la diversificació de l'activitat agrícola. La resta prové de petites aportacions d'altres programes.

A Catalunya, les ajudes més importants procedents de la UE les reben els productors de conreus herbacis, que l'any 1993 es van repartir 7.000 milions de pessetes. Aquests conreus comprenen les explotacions de blat, civada, userda, etcètera. A continuació es situen els titulars d'explotacions ramaderes d'ovelles i cabres, que l'any proppassat van rebre prop de 3.000 milions de pessetes. Amb aportacions molt menors, el Feoga Garantia reparteix també 650 milions de pessetes per a finançar la distribució de llet a les escoles; 450 milions van a les primes per als productors de vacú destinat a la producció de carn; 300 milions a les ajudes per a le vaques nodrisses i 270 milions més als programes d'abandonament d'activitats de les explotacions agrícoles.

A més d'aquestes subvencions, el camp català va rebre l'any 1993 5.000 milions de pessetes per a la modernització de les explotacions agràries però no com a subvenció sinó com a prèstec amb el tipus d'interès subvencionat.

Proposta socialista sobre la regulació del sistema de tele-assistència i tele-alarma

El Grup Socialista al Parlament de Catalunya ha presentat per a la seva tramitació davant el ple de la cambra una proposició no de llei sobre la regulació del sistema de tele-assistència i tele-alarmes. A l'escrit presentat a la Mesa del Parlament es fan constar les possibilitats que ofereixen els avenços tecnològics en matèria de telecomunicacions i els avantatges que aquests recursos poden oferir a les persones grans i a totes aquelles que es troben amb dificultats de mobilitat reduïda, per poder continuar amb una vida normalitzada en l'àmbit de la seva llar, evitant, de ben segur, en molts casos la necessitat d'internament en centres residencials o assistencials. També es fa esment que per a l'atenció a la gent gran i de persones amb mobilitat reduïda han anat sorgint i posant-se en la pràctica sistemes de tele-assistència i tele-alarma, que hi ha una proliferació de propostes i ofertes tant públiques com privades, i que tot plegat en definitiva crea una problemàtica de dispersió de recursos i de desorientació del potencial usuari, raó per la qual cal una regulació que eviti la duplicitat de serveis en un mateix territori. Per aquests motius el Grup Socialista ha presentat aquesta proposició no de llei, mitjançant la qual es vol instar el Consell Executiu de la Generalitat a fer una proposta de regulació del sistema de tele-assistència i tele-alarma, així com a establir mecanismes de col.laboració i coordinació de les diferents institucions i entitats, per un bon funcionament del servei i la seva potenciació; regular el dret a aquesta assistència d'una manera equànime en les diferents institucions públiques i de les característiques que facin a una persona subjecte de dret al servei, i finalment a determinar el nivell de serveis que han de recolzar la tele-assistència.

L'Ajuntament de Barcelona reclama al Govern de la Generalitat 2.600 milions de pessetes per a l'aluminosi

L'Ajuntament de Barcelon vol 2.600 milions de pessetes per a l'any 1994, mentre que el Govern de la Generalitat únicament li ofereix per ara menys d'una desena part, sols 200 milions de pessetes. Aquest és el punt bàsic de desacord entre ambdues institucions públiques en la negociació del conveni que establirà les subvencions per a la reparació dels més de 6.000 habitatges construïts pel Patronat Municipal de l'Habitatge (PMH) que tenen aluminosi. Però sols cobreix una part del problema. La reconstrucció dels barris del Polvorí, Verneda-Via Trajana i Turó de la Peira, tots ells afectats per la mateixa patologia estructural, s'inclou en la negociació d'un conveni paral.lel per a la construcció de nous habitatges públics.

De les prop de 10.000 vivendes edificades entre els anys cinquanta i seixanta pel PMH, 6.117 van ser construïdes amb ciment aluminós. D'aquestes 1.381, corresponents als polígons de Verneda-Via Trajana i el Polvorí, no tenen reparació possible i, doncs, han de ser enrunades i substituïdes. Les altres 4.736 necessiten ser rehabilitades. Quasi totes elles són actualment de propietat privada. El conveni que actualment negocien l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de la Generalitat estableix el cost de les reparacions que cal fer en aquests 4.736 habitatges en un total de 8.224 milions de pessetes i estableix les subvencions que els seus propietaris podran rebre, a compte del pla d'ajuts pactats pel Govern de la Generalitat i el Govern central, en 4.934 milions de pessetes, és a dir el 60% del cost.

Pasqual Maragall presideix un Ple del Comú d'Andorra la Vella

El Comú o Ajuntament d'Andorra la Vella va tenir fa alguns dies un president d'excepció en la persona de l'alcalde de Barcelona, el socialista Pasqual Maragall. Era la primera vegada que el cònsol o alcalde de la capital andorrana cedia el seu lloc a un alcalde estranger perquè ocupés una plaça d'honor a la sessió plenària. Ja l'any 1985 Pasqual Maragall va signar un acord de col.laboració entre Barcelona i Andorra la Vella en matèria d'assessorament de circulació i formació dels guàrdies municipals andorrans. Coincidint amb la seva estada a Andorra, l'alcalde barceloní va tenir un seguit d'activitats: visità Ordino, assistint a una sessió de treball de la Comissió Interpirinenca de Poders Locals, organisme que presideix l'alcalde socialista de la Seu d'Urgell, Joan Ganyet, en la que va ser aprovada la Carta dels Ciutadans i els Pirineus, un document de caràcter ecològic, que propugna el respecte al medi natural i la lluita contra la contaminació, la signatura oficial del qual tindrà lloc precisament a Barcelona el mes de maig propvinent. Pasqual Maragall es va manifestar molt esperançat davant els resultats que es podrien derivar d'una estreta cooperació interpirinenca i de la possibilitat que es creï una nova regió europea, la cruïlla de la qual serien els Pirineus, tot i que el mateix Pasqual Maragall es va mostrar molt crític amb la postura del Govern de la Generalitat en aquest sentit, tot ironitzant al respecte: ***"Abans canviarà la seva actitud la Generalitat que els Pirineus d'ubicació"***. Finalment, Pasqual Maragall va tenir sengles entrevistes amb el cap del Govern d'Andorra, Oscar Ribas, amb qui va parlar especialment sobre telecomunicacions, i amb l'ambaixador d'Espanya a Andorra, José Manuel Paz Agüeras, i amb el president del Parlament androrà, el síndic Josep Dalleres.

"Barcelona New Projects" mostra els projectes del segle XXI de la ciutat

L'exposició "Barcelona New Projects", recentment oberta al Saló del Tinell de la barcelonina plaça del Rei on romandrà així fins al 25 de maig propvinent, mostra amb profusió de maquestes i material gràfic quasi mig centenar de projectes localitzats en disset zones de la ciutat: el port comercial, el Port Vell, Ciutat Vella, la Vila Olímpica, Diagonal Mar, Diagonal-Poblenou, plaça de les Glòries, Sagrera-Sant Andreu, Diagonal-Sarrià, Sarrià-Pedralbes, carrer de Tarragona, plaça de Cerdà, el nou recinte de la Fira al polígon Pedrosa, l'Eixample, la plaça de Catalunya, Montjuïc i els barris del nord de Barcelona. la Barcelona de començaments del segle XXI, recollida en aquesta exposició, generarà una inversió, fonamentalment privada, comparable a la dels Jocs Olímpics de 1992. És així: totes les operacions esmentades es suposaran una inversió pública i privada que vorejarà el bilió de pessetesss, la major part de la qual es farà en els pròxims quinze anys. L'exposició "Barcelona New Projects", organitzada per l'Ajuntament de Barcelona i un grup d'empreses privades, emmarca en la campanya "Barcelona more than ever" ("Barcelona més que mai") i té una finalitat promocional que tracta fonamentalment d'atreure clients i inversions.

Barcelona: 38.000 associats als polisportius dels Jocs Olímpics

La major part dels nous polisportius barcelonins creats com a conseqüència dels Jocs Olímpics de 1992 tenen llista d'espera pr aconseguir un abonament. Can Dragó, a Nou Barris, i els polisportius de l'Espanya Industrial, a Sants, i Claror i Perill, a Gràcia, són els que tenen més èxit. Quasi 38.000 ciutadans barcelonins figuren a les llistes de socis de les instal.lacions esportives municipals creades durant l'època olímpica. Els responsables de l'Area d'Esports de l'Ajuntament de Barcelona van témer inicialment que aquestes instal.lacions fossin poc utilitzades però el cert és que ha succeït el contrari i les llistes d'espera per accedir com a soci a bona part d'aquestes instal.lacions superen en alguns casos el mig any. A mé dels 37.653 ciutadans que s'han fet socis d'algunes d'aquestes instal.lacions esportives municipals, molts altres hi accedeixen pagant puntualment l'entrada. Entre els uns i els altres van donar durant tot l'any 1993 a aquestes noves instal.lacions esportives municipals 3.559.496 usos, és a dir, aproximadametn uns 67.000 usoscada setmana, superant amb escreix les previsions més optimistes. La bona resposta de la ciutaania a la nova oferta d'espais esportius comporta les llistes d'espera. Sempre és possible accedir pagant a una d'aquestes instal.lacions, però per a ser-ne socis sovint cal suportar un període d'espera d'entre un i vuit mesos, segons de la instal.lació de la qual es tracti.

Amb una inversió de 4.000 milions de pessetes en sis anys

Lleida vol salvar de la ruina el seu bell centre històric

El centre històric de la ciutat de Lleida està ferit molt greument per l'estat de ruïna tècnica i d'abandonament en què es troba. Aquest par de la capital del Segrià ha perdut bona part de l'encís que la caracteritzava quan l'activitat comercial es desenvolupava fonamentalment a l'aixopluc de les velles muralles que voregen la Seu Vella, el monument sens dubte més emblemàtic de la ciutat, i la majoria de les edificiacions pateixen, com passa a moltes ciutats, un greu procés de degradació física que requereix intervencions a cor obert per tornar-li la vida que va tenir en temps passats.
L'Ajuntament de Lleida, presidit per l'alcalde i diputat socialista al Parlament de Catalunya Antoni Siurana, ha donat un aquest primer pas en aquest sentit amb l'aprovació recent del programa Area de Rehabilitació Integral (ARI), que preveu invertir en aquesta zona 4.000 milions de pessetes en els pròxims sis anys.
L'ARI és un dels principals reptes urbanístics de l'actual equip de govern municipal socialista, que sovint s'ha queixat de la falta de col.laboració per part de l'empresariat privat. El centre històric lleidatà té una superfície de 63,4 hectàrees, 15 de les quals corresponen al pla de la Seu Vella, el monument més característic i potser un dels menys coneguts de la ciutat, que també requereix urgents actuacions urbanístiques i arquitectòniques, especialment orientades a la seva recuperació com a gran espai cultural i lúdic.
Un estudi de la Universitat de Lleida revela quin són els principals condicionants que cal tenir en compte per tirar endavant una actuació urbanística com la que es vol fer. L'estructura, el règim de propietat i la qualitat dels habitatges són factors determinants de l'estat físic dels edificis, la meitat dels quals estan deshabitats. Des del punt de vista demogràfic, l'estudi revela una pèrdua accelerada de la població resident, atès que dels 12.784 habitants de 1975 s'ha passat als actuals menys de 5.000, amb l'afegitó que una quarta part de la població actual és major dels 65 anys d'edat, són vidus i depenen d'una pensió.
L'ARI aprovat recentment està estructurat en quatre grans línies d'actuació: inversió urbanística, rehabilitació d'habitatges, millora de la qualitat de vida i promoció de l'activitat econòmica. Compta amb dos instruments fonamentals per a la seva execució: l'Oficina de Rehabilitació del Centre Històric i l'Empresa Municipal d'Urbanisme. El programa preveu actuar a set zones pròximes al carrer de Cavallers, la qual cosa obligarà a desallotjar i enrunar prop d'un centenar d'habitatges sense que aquesta actuació municipal generi traumes socials als llogaters, als quals s'intentarà instal.lar novament al mateix barri rebent a més una indemnització adequada. L'empresa municipal d'urbanisme destinarà 650 milions de pessetes a comprar els edificis ruinosos i posteriorment construirà en aquests solars, a més d'un centenar de places d'aparcament, un total de 127 habitatges, amb un cost de 821 milions a càrrec de la Generalitat. Cal tenir en compte les dificultats que comporta tot aquest important procés de rehabilitació del centre històric de la ciutat de Lleida, especialment atès que l'estat dels habitatges és lamentable i que la majoria dels edificis estan construïts en parcel.les irregulars de menys de 100 metres quadrats i amb materials de molt baixa qualitat, ja que a la construcció es va emprar principalment canyes, fusta i fang, reflexe fidel de la pobresa d'una societat rural.

El govern central enllesteix un projecte de llei per a impulsar la televisió per cable

El Govern socialista presidit per Felipe González espera impulsar la televisió per cable com una manera de mantenir-se bé en el competitiu món de les superautopistes de la comunicació i informació. Aquesta va ser la postura exposada per la secretària general de Comunicacions del Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient (MOPTMA), Elena Salgado, a la primera Conferència Mundial per al Desenvolupament de les Telecomunicacions (CMDT), celebrada recentment a la capital argentina, Buenos Aires. Espanya hi va defensar el paper de la iniciativa pública en el que s'intueix que serà un dels grans debats de futur sobre aquesta qüestió. Per a la gran majoria dels països en desenvolupament, l'equilibri entre la inversió privada i el control públic constitueix l'única via possible per a desenvolupar xarxes de telecomunicacions que serveixin a llurs economies, i no que aquestes esdevinguin camps d'entrena-ment de les grans corporacions multinacionals.

Manifest per a la normalització democràtica de l'Ajuntament de Sant Quirze del Vallès

En una iniciativa conjunta dels grups municipals de CiU, PSC i IC a l'Ajuntament de Sant Quirze del Vallès, recentment va tenir lloc una massiva concentració popular a la plaça de la Vila d'aquella població per tal d'exigir a l'alcalde Antoni Ferran que obri l'Ajuntament al poble. L'acte va comptar amb l'adhesió de diferents entitats culturals, esportives i socials del poble, i s'hi va llegir el Manifest per la Normalització Democràtica de l'Ajuntament de Sant Quirze del Vallès. En aquest text es diu, entre d'altres coses, que ***"avui, fa ja quasi un any, que el senyor Antoni Ferran i Miró, l'actual alcalde, ens ha robat els catorze anys de democràcia municipal, ens ha robat el resultat dels treballs, esforços i il.lusions pels quals vàrem viure i sospirar durant molts anys tantes ciutadanes i ciutadans! (...). Fem avui aquesta festa cívica per demanar que s'obri l'Ajuntament que el senyor Ferran ha tancat amb pany i clau. El senyor Ferran fa nou mesos que no convoca els plens de l'Ajuntament. D'aquesta manera el senyor Ferran està atemptant, no solament contra els valors i les lleis democràtiques, que amb tants esforços fa quinze anys vàrem aconseguir, sinó que atempta contra tots i cadascun de nosaltres contra el correcte, legal i bon ús dels diners dels nostres impostos, és a dir; contra el manteniment i millora dels carrers, contra la neteja i el medi ambient de les places, boscos i jardins, contra el bon creixement urbanístic del poble, contra la vida i activitat de les entitats culturals, contra els anhels i necessitats de les entitats esportives, contra el treball associatiu i solidari de les associacions de veïns, contra la personalitat diferenciada i riquesa ciutadana dels nostres barris, i contra el creixement econòmic de les empreses i dels polígons industrials (...). És amb la raó de la defensa de la democràcia, de la llibertat i de la dignitat, que tots, amb un sol clam, demanem al senyor Antoni Ferran i Miró, que, o bé dimiteixi, o bé compleixi la llei conocant el Ple de moció de censura, i obri d'aquesta manera les portes i finestres de l'Ajuntament a la llibertat i de la seva mà puguin entrar els seus ciutadans. Si això ho fa actuarà dignament, si així no ho fa romsandrà en la indignitat. Senyor Ferran, vostés està vulnerant la llei i fent callar als regidors d'aquest Ajuntament fa callar la veu de tot un poble. Senyor Ferran, deixi entrar a tots els regidors, autèntics representats de la voluntat popular, i escolti la veu d'aquest poble que li demana que deixi l'alcaldia. Amigues i amics, ciutadanes i ciutadans, entre tots assolirem recuperar la democràcia a l'Ajuntament i retornarem a la nostra Vila el que ens ha donat, la generositat, l'acolliment i l'orgull quirzetencs i de tenir els bons amics que ens acompanyen. Senyor Ferran: compleixi la llei o dimiteixi. Recuperem la democràcia pel nostre Ajuntament. Reconstruïm Sant Quirze del Valles"***.

El nou complexe comercial de la barcelonesa plaça de Catalunya obrirà l'any 1996

L'illa de cases més codiciada fins ara de la ciutat de Barcelona és a punt d'experimentar una transformació radical.

L'operació urbanística de la plaça Catalunya entre els carrers Bergara i Pelai, postposada repetidament, es posarà definitivament en marxa aquest estiu probablement i com a màxim a l'últim trimestre d'enguany. La pretensió dels promotors—el grup empresarial francès Vandaele— és obrir el gran centre comercial a mitjans de 1996. L'actuació inicial s'ampliarà amb la construcció d'unes galeries comercials al solar adjacent de Pelai. L'eix del complex bàsicament comercial serà l'edifici on hi ha la tradicional i emblemàtica cafeteria Zurich, que continuarà tenint el seu caràcter de punt de trobada que l'ha fet cèlebre tant els barcelonins com els foranis de pas per la ciutat. El futur centre, que possiblement serà conegut com El Centre, mourà una inversió de 15.000 milions de pessetes, ocupant un volum edificat de 21.303 metres quadrats sobre rasant, als que caldria afegir encara l'aprofitament de la tapiada avinguda de la Llum, que serà recuperada en forma de galeries comercials, a més de quatre plantes subterrànies, una comercial i tres de garatge, entre la plaça Catalunya i el carrer de Bergara.

Proposició no de llei socialista sobre els preus de l'aigua als petits municipis de Catalunya amb servei propi de subministrament

Bona part dels municipis de Catalunya disposen d'un servei propi de subministrament d'aigua per als veïns a través d'instal.lacions de captació, dipòsit i distribució d'acord amb les normatives vigents, que en molts casos han estat aconseguides amb la col.laboració de la Generalitat a través d'actuacions pròpies o ajuts complementaris. per altra banda, la qualitat d'aquest servei bàsic és també correctament garantit a través dels controls periòdics a càrrec d'orga-nismes o empreses degudament acreditades. També és constatable l'esforç dels ajuntaments per aconseguir uns costos justos per als veïns, atesos els complements impositius que se'ls carrega per ordre d'altres administracions. Per tant, la taxa del servei s'ajusta al cost real, que convé mantenir el més baix possible. És lògic que els petits ajuntaments cobreixin dignament aquest servei, amb personal propi de la institució tant per a les feines de funcionament com les administratives. Així doncs, convé simplificar les tasques burocràtiques a fi que, mantenint els aspectes bàsics de documentació que necessiti el Departament de Comerç i Turisme de la Generalitat, pugui agilitar la tramitació administrativa de legalització dels preus del servei municipal d'aigua.

Per tot això, el Grup Socialista al Parlament de Catalunya ha presentat per a la seva tramitació davant el ple de la cambra una proposició no de llei per la qual es vol instar el Consell Executiu de la Generalitat a elaborar un formulari que simplifiqui la gestió administrativa per a l'aprovació dels preus de l'aigua als petits municipis de Catalunya que disposen de servei propi de subministrament.

el Periódico Lunes, 28 de marzo de 1994

JORDI SOLÉ TURA
Diputado del PSC y ex ministro de Cultura.

El congreso del PSOE, por dentro y por fuera

La reunión de los delegados socialistas sirvió para dar al país el mensaje de unidad que esperaba, y los problemas en la elección entre unos u otros dirigentes del partido son secundarios

Hay dos maneras de ver un congreso de partido: desde dentro y desde fuera. Desde dentro, lo peor de un congreso es el congreso en sí mismo. Más de mil participantes y algún centenar de periodistas encerrados en un local durante tres días y tres noches, discutiendo sobre política mundial, sobre el país, sobre el propio partido y sobre sus futuros dirigentes, después de meses y meses de discutir prácticamente sobre lo mismo, acaban convirtiéndose en un colectivo endogámico, pendiente de cada detalle y cada gesto en el seno del propio recinto, arrastrado por el vaivén de rumores y metido en el círculo vicioso de lo que cada uno cuenta o le cuentan.

Al final, medio muertos todos de fatiga física y mental se desahogan con los ritos usuales (discursos, himnos) y regresan a sus lugares de origen sin la perspectiva necesaria para darse cuenta cabal de lo que acaban de discutir y decidir. Sólo al cabo de unos días, cuando han hablado con gentes que no han estado en el congreso y han tomado las suficientes distancias, empiezan a valorar sosegadamente los resultados y a captar todo su significado. Así ocurre siempre. Y así ha ocurrido también en el 33º Congreso del PSOE.

Afortunadamente, hay más gente que ve el congreso desde fuera que desde dentro. Y, desde fuera, lo que mucha gente esperaba de la reunión no era un mensaje de tensión y de enfrentamiento, sino otra cosa bien distinta. En momentos de cambio y de incertidumbre personal y colectiva, como los actuales, lo que la mayoría de los ciudadanos espera de las fuerzas políticas –especialmente de las que gobiernan– es un mensaje de claridad, de unidad y, sobre todo, de seguridad. Nada es más opuesto a esta aspiración de seguridad que el enfrentamiento interno y la amenaza de división de un partido. Por eso creo que lo que la mayoría de las gentes –y no sólo los militantes y los votantes –esperaban del congreso del PSOE era que no se dividiera, que no se rompiera, que diese un mensaje de unidad y de solidez interna. Esto era lo decisivo, sobre todo en un país como el nuestro, en el que la mayoría de los partidos políticos surgidos con la democracia se han enfrentado internamente y dividido. Desde este punto de vista –que es el realmente decisivo– el problema es saber si el congreso ha dado o no la respuesta que de él se esperaba.

Como ya dije en una nota preconcresual en EL PERIÓDICO, los principales retos eran, por un lado, adaptar las mentalidades y las estructuras del partido a la nueva realidad de un mundo en pleno cambio y de una España radicalmente transformada durante estos últimos años, en gran parte por la propia acción del PSOE, y, por otro lado, formar un equipo de dirección sólido que llenase el vacío dejado por la desaparición de hecho del equipo surgido entre el congreso anterior y el de ahora.

Resolver estos problemas implicaba un debate y unas opciones sobre ideas, sobre programas y sobre personas. Y, como ocurre siempre en estos casos –sobre todo cuando hay que formar un nuevo equipo de dirección, que significa prescindir de unas personas y promover a otras–, acaba siendo más complicado ponerse de acuerdo sobre las personas que sobre los programas, especialmente si las personas se han agrupado en núcleos diversos, con líderes propios, más o menos reconocidos como tales.

Siempre hay un momento, francamente peligroso, en que la discusión sobre las personas en un círculo cerrado, metidos todos, como decía, en un ambiente endogámico, hace perder de vista todo lo demás. Es entonces cuando las cosas se pueden torcer y personalmente he conocido casos bien dramáticos en que efectivamente se torcieron. Lo cierto es que la unidad de un partido nunca es algo adquirido con absoluta certeza. En un partido conviven gentes diversas que se enfrentan con situaciones también diversas. Por eso la unidad se tiene que construir cada día a partir del reconocimiento del pluralismo interno y con un instrumento muy delicado, que es la capacidad de diálogo y de consenso en torno a los grandes objetivos compartidos.

Teniendo en cuenta todo esto, mi impresión es que el 33º Congreso del PSOE terminó bien, dio el mensaje que de él se esperaba y transmitió una imagen no absoluta pero sí suficiente de sensatez, de seriedad y de seguridad. En los momentos posteriores de resaca siempre hay quien cree que se podía haber dado una vuelta de tuerca más en tal o cual sentido y es verdad que los nuevos dirigentes no demostrarán el acierto de su elección hasta que se pongan en marcha y actúen. Pero yo, que vi el congreso desde dentro y me he esforzado en verlo también desde fuera, tengo la sensación de que el socialismo español ha superado bien el trance y ha contribuido a serenar los espíritus en unos momentos en que se acumulan tantos motivos de turbación. Lo demás, el debate sobre si éste o aquél, o los problemas no resueltos en tal o cual organización regional, con ser muy serios, son de hecho secundarios en relación con el mensaje principal que había que dar y que efectivamente se ha dado.

Coordinació: Secretaria d'Organització
PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE)
Nicaragua, 75-77 08029 BARCELONA Tel. 321 01 00

PSC PSC-PSOE INFORMACIÓ SOCIALISTA
ESPECIAL RESPONSABLES